

ΛΙ ΜΠΑΡΝΤΟΥΓΚΟ

ΘΙ ΓΚΡΕΙΣΑ

ΣΚΙΕΣ
και οστά

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE GRISHA: SHADOW AND BONE
Από τις Εκδόσεις HENRY HOLT AND COMPANY, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Γκρίσα (βιβλίο 1) – Σκιές και οστά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Leigh Bardugo

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Ράνια Μπουμπουρή

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Leigh Bardugo, 2012

© Χάρτη: Keith Thompson, 2012

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Elisabeth Ansley/Trevillion Images/UK

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2013

ISBN 978-960-496-581-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομαχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΙ ΜΠΑΡΝΤΟΥΓΚΟ

ΣΚΙΕΣ
και οστά

ΒΙΒΛΙΟ Ι

Μετάφραση: Ελένη Δασκαλάκη

*Για τον παππού μου:
Πες μου μερικά ψέματα.*

ΦΓΕΡΝΤΑ

ΠΑΓΕΙΟΝΑΣ

ΤΣΕΡΝΑΣΤ

ΤΣΙΜΠΕΙΑ

Η ΨΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΝΟΒΟΚΡΙΜΠΙΡΣΚ

ΚΡΙΜΠΙΡΣΚ

ΡΙΕΒΟΣΤ

ΡΑΒΚΑ

ΜΠΑΛΑΚΙΡΕΒ

★ ΟΣ ΑΛΤΑ

ΒΑΙ

ΠΟΛΙΖΝΑΓΙΑ

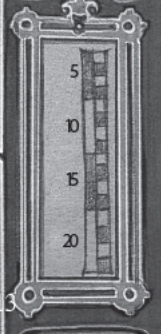
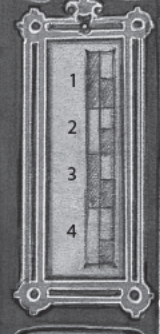
ΣΙΚΟΥΡΖΟΙ

Η
ΑΛΗΘΙΝΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

★ ΤΖΕΡΧΟΛΜ

ΣΟΥ ΧΑΝ

Επιτομή της σειράς, Κάθ Τόμασον

ΘΙ ΓΗΡΙΣΑ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΑΦΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΚΟΡΠΟΡΑΛΚΙ
(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ)
Καρδιοφροντιστές
Θεραπευτές

ΑΙΘΕΡΙΑΛΚΙ
(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΛΗΤΕΥΤΩΝ)
Λαίλαπες
Πυρολάτρες
Κυρίαρχοι της Παλίρροιας

ΜΑΤΙΡΙΑΛΚΙ
(ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΩΝ)
Ανθεκτικοί
Αλχημιστές

ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΟΥΣΑΝ *μαλέντσκι*, φαντασματάκια, επειδή ήταν τα πιο κοντά και τα πιο μικρά, και επειδή στοίχειωναν το σπίτι του Δούκα σαν γελαστά στοιχειά, που μπαινόβγαιναν σαν αστραπές στα δωμάτια, κρύβονταν μέσα στις ντουλάπες για να κρυφακούνε, τρύπωναν στην κουζίνα για να κλέψουν τα τελευταία καλοκαιρινά ροδάκινα.

Το αγόρι και το κορίτσι είχαν φτάσει με διαφορά λίγων εβδομάδων το ένα από το άλλο, δύο ακόμη ορφανά των συνοριακών πολέμων, προσφυγάκια με βρόμικα πρόσωπα, ξεριζωμένα από τα συντρίμια μακρινών πόλεων και φερμένα στο υποστατικό του Δούκα για να μάθουν γραφή κι ανάγνωση και μια τέχνη. Το αγόρι ήταν κοντό και παχουλό, ντροπαλό αλλά πάντα χαμογελαστό. Το κορίτσι ήταν διαφορετικό και το γνώριζε.

Στριμωγμένη μέσα στο ντουλάπι της κουζίνας, κρυφακούγοντας τα κουτσομπολιά των μεγάλων, άκουσε την οικονόμο του Δούκα, την Άνα Κούια, να λέει: «Είναι ασχημομούρα. Κανένα παιδί δε θα έπρεπε να είναι έτσι. Χλωμή και ξινή, σαν χαλασμένο γάλα».

«Και τόσο κοκαλιάρρα!» απάντησε ο μάγειρας. «Ποτέ δεν τρώει όλο το βραδινό της».

Καθισμένο κουκουβιστά πίσω της, το αγόρι στράφηκε προς το μέρος της και ψιθύρισε: «Γιατί δεν τρως;»

«Επειδή αυτά που μαγειρεύει έχουν γεύση σαν λάσπη».

«Εμένα μια χαρά μου φαίνονται».

«Εσύ θα έτρωγες τα πάντα».

Κόλλησαν ξανά τα αυτιά τους στη χαραμάδα της πόρτας του ντουλαπιού.

Μια στιγμή αργότερα, το αγόρι ψιθύρισε: «Δε νομίζω πως είσαι άσχημη».

«Σσους!» έκανε εκείνη. Κρουμμένη όμως στις σκοτεινές σκιές του ντουλαπιού, χαμογέλασε.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ υπέμεναν ατέλειωτες ώρες αγγαρειών, που τις ακολουθούσαν ατέλειωτες κι ακόμα χειρότερες ώρες μαθημάτων μέσα σε κατάμεστες τάξεις. Όταν η ζέση ήταν στο αποκορύφωμά της, δραπέτευαν στο δάσος για να αναζητήσουν φωλιές πουλιών ή να κολυμπήσουν στο λασπωμένο ρυάκι, ή έμεναν επί ώρες ξαπλωμένοι στο λιβάδι τους χαζεύοντας τον ήλιο ν' αργοδιαβαίνει πάνω από τα κεφάλια τους, συζητώντας για το πού θα έφτιαχναν το βουστάσιό τους και αν θα είχαν δύο λευκές αγελάδες ή τρεις. Το χειμώνα, ο Δούκας έφευγε για το χειμερινό του σπίτι στην Ος Άλτα και, καθώς οι μέρες μικραίνουν και γίνονται πιο κρύες, οι δάσκαλοι αμελούσαν τα καθήκοντά τους, προτιμώντας να κάθονται δίπλα στη φωτιά και να παίζουν χαρτιά ή να πίνουν κβας. Εξαιτίας της ανίας και παγιδευμένα μέσα στο σπίτι, τα μεγαλύτερα παιδιά πλακώνονταν συχνότερα στο ξύλο. Έτσι, το αγόρι και το κορίτσι κρύβονταν στ' αχρησιμοποίητα δωμάτια του υποστατικού,

βάζοντας παγίδες για ποντίκια και προσπαθώντας κάπως να ζεσταθούν.

Τη μέρα που ήρθαν οι Εξεταστές των Γκρίσα, το αγόρι και το κορίτσι ήταν κουρνιασμένα στο περβάζι του παραθύρου ενός από τα σκονισμένα υπνοδωμάτια του επάνω πατώματος, ελπίζοντας να κρυφοκοιτάξουν την ταχυδρομική άμαξα. Αντί γι' αυτήν, είδαν ένα έλκηθρο, μια τρόικα που την τραβούσαν τρία μαύρα άλογα, να περνά τις πύλες του υποστατικού που ήταν φτιαγμένες από λευκή πέτρα. Ακολούθησαν με το βλέμμα την αργή πορεία της στο χιόνι, έως την μπροστινή πόρτα του Δούκα.

Τρεις φιγούρες ξεπρόβαλαν, με κομπά γούνινα καπέλα και βαριά μάλλινα κεφτά: ένα σε βαθυκόκκινο χρώμα, ένα στο πιο σκούρο μπλε και ένα σε έντονο μοβ.

«Γκρίσα!» ψιθύρισε το κορίτσι.

«Γρήγορα!» είπε το αγόρι.

Στη στιγμή, έβγαλαν τα παπούτσια τους κι έτρεξαν σιωπηλά στο διάδρομο, γλίστρησαν στο άδειο δωμάτιο μουσικής και χώθηκαν πίσω από μια κολόνα του εξώστη που είχε θέα στο καθιστικό, όπου η Άνα Κούια προτιμούσε να δέχεται τους επισκέπτες.

Η Άνα Κούια ήταν ήδη εκεί: μοιάζοντας σαν πουλί με το μαύρο της φόρεμα, σέρβριζε τσάι από το σαμοβάρι, ενώ ο μεγάλος κρίκος της με τα κλειδιά κουδούνιζε στη μέση της.

«Μόνο αυτοί οι δύο φέτος, λοιπόν;» ακούστηκε η σιγανή φωνή μιας γυναίκας.

Τα παιδιά κρυφοκοιτάξαν μέσα από τα κάγκελα του εξώστη προς το δωμάτιο από κάτω τους. Οι δύο Γκρίσα κάθονταν δίπλα στη φωτιά: ένας όμορφος άντρας με μπλε και μια γυναίκα με κόκκινο μανδύα, με υπεροπτικό, εκλεπτυσμένο αέρα. Ο τρίτος, ένας νεαρός ξανθός, βάδιζε αργά στο δωμάτιο για να ξεμουδιάσει.

«Ναι», είπε η Άνα Κούια. «Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι – οι μικρότεροι εδώ πέρα, με διαφορά. Και οι δύο γύρω στα οχτώ, νομίζουμε».

«Νομίζετε;» ρώτησε ο άντρας με τα μπλε.

«Όταν οι γονείς είναι μακαρίτες...»

«Καταλαβαίνουμε», είπε η γυναίκα. «Είμαστε, φυσικά, μεγάλοι θαυμαστές του ιδρύματός σας. Μακάρι να ενδιαφέρονταν περισσότεροι ευγενείς για τους απλούς ανθρώπους».

«Ο Δούκας μας είναι πολύ σπουδαίος άνθρωπος», αποκρίθηκε η Άνα Κούια.

Ψηλά στον εξώστη, το αγόρι και το κορίτσι κοιτάχτηκαν κι έγνεψαν καταφατικά. Ο ευεργέτης τους, ο Δούκας Κεραμόφ, ήταν γνωστός ήρωας του πολέμου και φίλος του λαού. Όταν γύρισε από το μέτωπο, μετέτρεψε το υποστατικό του σε ορφανοτροφείο και σπίτι για τις χήρες του πολέμου. Τους είχαν πει να τον αναφέρουν κάθε βράδυ στις προσευχές τους.

«Και πώς είναι αυτά τα παιδιά;» ρώτησε η γυναίκα.

«Το κορίτσι έχει κάποιο ταλέντο στη ζωγραφική. Το αγόρι νιώθει πιο άνετα στο λιβάδι και στο δάσος».

«Ναι, αλλά πώς είναι;» επανέλαβε η γυναίκα.

Η Άνα Κούια σούφρωσε τα μαραμένα της χείλια. «Πώς είναι; Είναι απείθαρχα, πεισματάρικα, υπερβολικά προσκολλημένα το ένα στο άλλο. Αυτά...»

«Αυτά ακούν κάθε μας λέξη», είπε ο νεαρός άντρας με τα μοβ.

Το αγόρι και το κορίτσι αναπήδησαν έκπληκτα. Ο άντρας κοιτούσε κατευθείαν στο σημείο όπου κρύβονταν. Μαζεύτηκαν πίσω από την κολόνα, όμως ήταν πια πολύ αργά.

Η φωνή της Άνα Κούια μαστίγωσε τον αέρα. «Άλινα Σταρκόφ! Μάλγιεν Ορετσέφ! Ελάτε αμέσως κάτω!»

Διστακτικά, η Αλίνα και ο Μαλ κατέβηκαν τη στενή ελικοειδή σκάλα στην άκρη του εξώστη. Όταν έφτασαν κάτω, η γυναίκα με τα κόκκινα σηκώθηκε και τους έγνεψε.

«Ξέρετε ποιοι είμαστε;» ρώτησε η γυναίκα. Τα μαλλιά της είχαν το γκριζο χρώμα του ασπαλιού. Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ρυτίδες, αλλά όμορφο.

«Είστε μάγοι!» ξεφούρνισε ο Μαλ.

«Μάγοι;» γρούλισε εκείνη και στράφηκε στην Άνα Κούια. «Τέτοια διδάσκετε σ' αυτό το σχολείο; Δεισιδαιμονίες και ψέματα;»

Η Άνα Κούια κοκκίνισε από την ντροπή. Η άλλη γυναίκα στράφηκε ξανά στον Μαλ και την Αλίνα: τα σκούρα μάτια της πετούσαν φλόγες. «Δεν είμαστε μάγοι. Ασκούμε τη Μικρή Επιστήμη. Φροντίζουμε για την ασφάλεια ετούτης εδώ της χώρας κι ετούτου του βασιλείου.»

«Όπως και ο Πρώτος Στρατός», είπε σιγανά η Άνα Κούια, με ολοφάνερη δηκτικότητα στη φωνή.

Η γυναίκα με τα κόκκινα ξεφύσηξε, όμως μια στιγμή αργότερα το παραδέχτηκε: «Όπως και ο Στρατός του Βασιλιά».

Ο νεαρός άντρας με τα μοβ χαμογέλασε και γονάτισε μπροστά στα παιδιά. «Όταν τα φύλλα αλλάζουν χρώμα», τους είπε με απαλή φωνή, «λέτε πως αυτό είναι μάγια; Και όταν κόβετε το χέρι σας και μετά γιατρεύεται; Και όταν βάζετε ένα τσουκάλι με νερό στη στόφα και αυτό βράζει, είναι κι αυτό μάγια;»

Ο Μαλ κούνησε το κεφάλι με μάτια ορθάνοιχτα.

Η Αλίνα όμως συνοφρυώθηκε και είπε: «Οποιοσδήποτε μπορεί να βράσει νερό».

Η Άνα Κούια αναστέναξε αγανακτισμένη, μα η γυναίκα με τα κόκκινα γέλασε.

«Έχεις απόλυτο δίκιο. Οποιοσδήποτε μπορεί να βρά-

σει νερό. Δεν μπορεί όμως οποιουδήποτε να κατέχει τη Μικρή Επιστήμη. Γι' αυτό και ήρθαμε να σας δοκιμάσουμε». Στράφηκε στην Άνα Κούια. «Άφησέ μας τώρα».

«Περίμενε!» αναφώνησε ο Μαλ. «Τι θα γίνει αν είμαστε Γκρίσα; Τι θα μας συμβεί;»

Η γυναίκα με τα κόκκινα τους κοίταξε. «Αν –πράγμα σπάνιο και μάλλον απίθανο– ένας από εσάς είναι Γκρίσα, τότε αυτό το τυχερό παιδί θα πάει σ' ένα ειδικό σχολείο, όπου οι Γκρίσα μαθαίνουν να αξιοποιούν τα ταλέντα τους».

«Θα έχετε τα καλύτερα ρούχα, τα καλύτερα φαγητά, ό,τι λαχταρά η ψυχή σας», συμπλήρωσε ο άντρας με τα μοβ. «Θα σας άρεσε αυτό;»

«Είναι ο καλύτερος τρόπος για να υπηρετήσετε το Βασιλιά σας», είπε η Άνα Κούια, καθυστερώντας ακόμη μπροστά στην πόρτα.

«Αυτό είναι μεγάλη αλήθεια», αποκρίθηκε η γυναίκα με τα κόκκινα, ευχαριστημένη και πρόθυμη να συνάψει ειρήνη.

Το αγόρι και το κορίτσι κοιτάχτηκαν και, επειδή οι ενήλικες δεν τα πρόσεχαν και τόσο πολύ, δεν είδαν το κορίτσι να πιάνει το χέρι του αγοριού ούτε το βλέμμα που ανταλλάξαν. Ο Δούκας θα είχε αναγνωρίσει εκείνο το βλέμμα. Είχε περάσει πολλά χρόνια στα ρημαγμένα βόρεια σύνορα, όπου τα χωριά ήταν συνεχώς υπό πολιορκία και οι χωρικοί έδιναν τις μάχες τους με μικρή μόνο βοήθεια από το Βασιλιά ή από οποιονδήποτε άλλο. Είχε δει μια γυναίκα, ξυπόλυτη και ατρόμητη μπροστά στο κατώφλι της, να αντικρίζει μια σειρά από ξιφολόγχες. Γνώριζε το βλέμμα του ανθρώπου που υπερασπίζεται το σπιτικό του με μόνο όπλο μια πέτρα στο χέρι.

Η ΜΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ενός πολυσύχναστου δρόμου και, στρέφοντας το βλέμμα προς τους κυματιστούς αγρούς και τις εγκαταλειμμένες φάρμες της Κοιλιάδας Τούλα, είδα φευγαλέα το Διάσελο των Σκιών. Το σύνταγμα μου απείχε δύο εβδομάδων πορεία από το στρατόπεδο στην Πολίζναγια και ο φθινοπωρινός ήλιος έλαμπε ζεστός πάνω από το κεφάλι μου, ανατρίχιασα όμως μέσα από το παλτό μου αντικρίζοντας την καταχνιά που απλωνόταν σαν θολή μουτζούρα στον ορίζοντα.

Κάποιος με χτύπησε με τον βαρύ του ώμο από πίσω. Σκόνταψα και παραλίγο να πέσω με τα μούτρα στον λασπωμένο δρόμο.

«Ει!» φώναξε ο στρατιώτης. «Πρόσεχε!»

«Γιατί δεν προσέχεις εσύ τα χοντροπόδαρά σου;» είπα κοφτά και πήρα κάποια ικανοποίηση από την έκπληξη που ζωγραφίστηκε στο φαρδύ του πρόσωπο. Οι άνθρωποι, ειδικά οι μεγαλόσωμοι άντρες που κουβαλάνε μεγάλα του-

φέκια, δεν περιμένουν να αυθαδιάσει ένα κοκαλιάρικο πλάσμα σαν εμένα. Πάντα σαστίζουν όταν τους συμβαίνει.

Ο στρατιώτης ξεπέρασε γρήγορα το ξάφνιασμα και, ισιάζοντας το σακίδιο στην πλάτη του, μου έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα. Κατόπιν, εξαφανίστηκε στο πλήθος των αλόγων, των ανθρώπων, των κάρων και αμαξών που κινούνταν στην κορυφή του λόφου και προς την κοιλάδα από κάτω.

Τάχυνα το βήμα μου, προσπαθώντας να διακρίνω κάτι μέσα από το πλήθος. Είχα χάσει εδώ και ώρες την κίτρινη σημαία του κάρου του επιθεωρητή και ήξερα πως είχα μείνει πολύ πίσω.

Καθώς περπατούσα, ένιωσα τις χρυσοπράσινες μυρωδιές του φθινοπωρινού ξύλου να μου χαϊδεύουν τη μύτη, το απαλό αεράκι να μου χαϊδεύει την πλάτη. Βρισκόμασταν στον Βάι, τον φαρδύ δρόμο που οδηγούσε παλιά από την Ος Άλτα στις πλούσιες πόλεις του λιμανιού στη δυτική ακτή της Ράβκα. Αυτό όμως ήταν πριν από το Διάσελο των Σκιών.

Κάπου μέσα στο πλήθος, κάποιος τραγουδούσε. *Τραγουδούσε; Ποιος ηλίθιος τραγουδά πηγαίνοντας στο Διάσελο; Κοίτάξα ξανά τον θολό ορίζοντα και χρειάστηκε να καταπνίξω ένα ρίγος. Είχα δει το Διάσελο των Σκιών σε πολλούς χάρτες, μια μαύρη χαρακιά που απόκοβε τη Ράβκα από τη μοναδική ακτή της και την έκανε ηπειρωτική περιοχή. Κάποιες φορές φαινόταν σαν κηλίδα, άλλες σαν σύννεφο άμορφο και παγωμένο. Και μετά υπήρχαν οι χάρτες που έδειχναν απλώς το Διάσελο των Σκιών σαν μια μακριά, ρηχή λίμνη και το αποκαλούσαν με το άλλο του όνομα, «Η Μη Θάλασσα», ένα όνομα που επιδίωκε να ηρεμήσει τους στρατιώτες και τους εμπόρους και να τους ενθαρρύνει στο πέραςμα.*

Ξεφύσηξα περιφρονητικά. Αυτό μπορεί να ξεγελού-

σε κάποιον χοντρό έμπορο, εμένα όμως δε μου πρόσφε-
ρε και μεγάλη ανακούφιση.

Απέσπασα την προσοχή μου από τη δυσοίωνα καταχνιά
ξυγιάζοντας την απόσταση και κοιτάζοντας κάτω, τις κατε-
στραμμένες φάρμες της Τούλα. Η κοιλάδα στέγαζε κάποτε
μερικά από τα πλουσιότερα υποστατικά της Ράβκα. Τη μία
μέρα ήταν ένα μέρος όπου οι αγρότες φρόντιζαν τις σοδειές
τους και τα πρόβατα βοσκούσαν σε πράσινα λιβάδια. Την
επομένη, μια σκοτεινή χαρακιά είχε εμφανιστεί στο τοπίο,
έναν διάδρομο από σχεδόν αδιαπέραστο σκοτάδι που με-
γάλωνε χρόνο με το χρόνο και έβριθε από φρίκη. Πού εί-
χαν πάει οι αγρότες, τα κοπάδια τους, τα χωράφια τους, τα
σπίτια και οι οικογένειές τους, κανείς δεν ήξερε.

*Κόφτο, είπα μέσα μου. Απλώς χειροτερεύεις τα πράγ-
ματα. Οι άνθρωποι διασχίζουν το Διάσελο εδώ και χρό-
νια... συνήθως με τεράστιες απώλειες, ωστόσο το κάνουν.
Ανάσανα βαθιά για να πάρω δυνάμεις.*

«Δε λιγοψυχούμε στο μέσο της διαδρομής», ακούστη-
κε μια φωνή κοντά στο αυτί μου, ενώ ένα χέρι έπεσε βα-
ριά στους ώμους μου και με έσφιξε. Γύρισα και είδα το
οικείο πρόσωπο του Μαλ· ένα χαμόγελο παιχνίδιζε στα
φωτεινά γαλάζια μάτια του. «Έλα», είπε. «Βάζουμε πρώτα
το ένα πόδι μπροστά, μετά το άλλο. Ξέρεις πώς γίνεται».

«Ανακατεύεσαι στα σχέδιά μου».

«Μπα, αλήθεια;» είπε βαδίζοντας πλάι μου.

«Ναι. Άκου: λιποθυμώ, με τσαλαπατάνε, γεμίζω φο-
βερές πληγές».

«Πανέξυπνο σχέδιο!»

«Α, μα αν σακατευτώ για τα καλά, δε θα μπορώ να δια-
σχίσω το Διάσελο».

Ο Μαλ κατένευσε αργά. «Κατάλαβα. Μπορώ να σε
σπρώξω στις ρόδες ενός κάρου, αν θες βοήθεια».

«Θα το σκεφτώ», γκρίνιαξα εγώ, ωστόσο ένιωσα τη διάθεσή μου να αλλάζει. Παρά τη θέλησή μου, ο Μαλ εξακολουθούσε να έχει αυτή την επίδραση επάνω μου. Και δεν ήμουν η μόνη. Ένα όμορφο ξανθό κορίτσι πέρασε από δίπλα μας και έγνεψε, ρίχνοντας στον Μαλ ένα τσαχπίνικο βλέμμα πάνω από τον ώμο της.

«Γεια σου, Ρούμπι», της είπε. «Τα λέμε αργότερα;»

Η Ρούμπι άφησε ένα γέλακι και έτρεξε μέσα στο πλήθος. Ο Μαλ χαμογελούσε πλατιά, ώσπου με είδε που είχα γυρίσει τα μάτια μου απαυδισμένη προς τα πάνω.

«Τι; Νόμιζα πως τη συμπαθούσες τη Ρούμπι».

«Όπως φαίνεται, δεν έχω και πολλά να πω μαζί της», αποκρίθηκα ψυχρά. Όντως, τη συμπαθούσα τη Ρούμπι – στην αρχή. Όταν ο Μαλ κι εγώ φύγαμε από το ορφανοτροφείο στο Κέραμσιν για να εκπαιδευτούμε για τη στρατιωτική μας θητεία στην Πολίζναγια, ένιωθα νευρικήτητα που θα γνώριζα καινούργιους ανθρώπους. Πολλά κορίτσια όμως έδειχναν προθυμία να γίνουν φίλες μου και η Ρούμπι ήταν ανάμεσα στις πιο ένθερμες. Εκείνες οι φίλες κράτησαν μέχρι να διαπιστώσω πως το μόνο που τις ενδιέφερε σ' εμένα ήταν η σχέση μου με τον Μαλ.

Τώρα τον έβλεπα ν' ανοίγει πλατιά τα χέρια του και να στρέφει το πρόσωπό του προς τον φθινοπωρινό ουρανό, δείχνοντας απόλυτα ικανοποιημένος. Υπήρχε, παρατήρησα με κάποια αποστροφή, ακόμα κι ένα μικρό χοροπηδητό στο βήμα του.

«Τι τρέχει μ' εσένα;» ψιθύρισα λυσσασμένα.

«Τίποτε», απάντησε έκπληκτος. «Νιώθω υπέροχα».

«Μα πώς μπορείς να είσαι τόσο... τόσο αυτάρεσκος;»

«Αυτάρεσκος; Ποτέ δεν ήμουν αυτάρεσκος. Ελπίζω να μη γίνω ποτέ αυτάρεσκος».

«Καλά, και τότε τι είναι όλο αυτό;» ρώτησα δείχνοντάς

τον με μια κίνηση του χεριού. «Κάνεις σαν να πηγαίνεις σ' ένα σπουδαίο δείπνο, ενώ μάλλον βαδίζουμε προς βέβαιο διαμελισμό και θάνατο».

Ο Μαλ γέλασε. «Ανησυχείς υπερβολικά. Ο Βασιλιάς έστειλε μια ολόκληρη ομάδα πυρομανών Γκρίσα να καλύψουν τα ακάτια, ακόμα και μερικούς από κείνους τους φρικαλέους Καρδιοφροντιστές. Έχουμε τα τουφέκια μας», είπε χτυπώντας απαλά αυτό στην πλάτη του. «Θα είμαστε μια χαρά».

«Τι να σου κάνει ένα τουφέκι σε περίπτωση σφοδρής επίθεσης...»

Ο Μαλ μου έριξε ένα σαστισμένο βλέμμα. «Τι τρέχει μ' εσένα τώρα τελευταία, μου λες; Είσαι ακόμα πιο κατσούφα απ' ό,τι συνήθως. Κι έχεις τα χάλια σου».

«Σ' ευχαριστώ», του γκρίνιαξα. «Δεν κοιμήθηκα και πολύ καλά».

«Τίποτ' άλλο καινούργιο έχεις να μας πεις;»

Είχε δίκιο, φυσικά. Ποτέ δεν κοιμόμουν καλά. Η κατάσταση όμως είχε επιδεινωθεί τις τελευταίες μέρες. Οι Άγιοι γνώριζαν πως είχα άφθονους λόγους για να τρέμω τη διαδρομή στο Διάσελο, λόγους που τους συμμαριζόταν κάθε μέλος του συντάγματός μας, το οποίο είχε την αυχία να επιλεγεί για το πέραςμα. Υπήρχε όμως κάτι ακόμα, μια βαθύτερη αίσθηση ανησυχίας που δεν μπορούσα να προσδιορίσω.

Έριξα μια φευγαλέα ματιά στον Μαλ. Κάποτε μπορούσα να του λέω τα πάντα. «Εγώ απλώς... έχω αυτή την αίσθηση».

«Πάψε να ανησυχείς τόσο πολύ. Ίσως να τοποθετήσουν τον Μίκαελ στο σκάφος. Τα βόλκρα θα ρίξουν μια ματιά στη μεγάλη ζουμερή κοιλιά του και θα μας αφήσουν ήσυχους εμάς».

Μου ήρθε μια απρόσκλητη ανάμνηση: ο Μαλ κι εγώ, καθισμένοι δίπλα δίπλα σε μια καρέκλα στη βιβλιοθήκη του Δούκα, να γυρίζουμε τις σελίδες ενός μεγάλου δευματοδέτου βιβλίου. Είχαμε πέσει στην εικονογράφηση ενός βόλκρα: μακριά, βρόμικα νύχια· φτερά από δέρμα· και σειρές από κοφτερά σαν ξυράφι δόντια για να απολαμβάνει την ανθρώπινη σάρκα. Ήταν τυφλά ύστερα από γενιές και γενιές που είχαν περάσει ζώντας και κυνηγώντας στο Διάσελο, σύμφωνα με το μύθο όμως μπορούσαν να μυρίσουν την ανθρώπινη σάρκα από μίλια μακριά. Είχα δείξει τη σελίδα και είχα ρωτήσει: «Τι κρατάει;»

Μπορούσα ακόμη να ακούσω το ψιθύρισμα του Μαλ στο αυτί μου: «Νομίζω... νομίζω πως είναι ένα πόδι». Είχαμε κλείσει απότομα το βιβλίο και τρέξαμε ουρλιάζοντας στην ασφάλεια που παρέχει το φως του ήλιου...

Χωρίς να το συνειδητοποιήσω, είχα σταματήσει να περπατάω· είχα παγώσει στη θέση μου, ανίκανη να αποδιώξω την ανάμνηση από το μυαλό μου. Όταν ο Μαλ κατάλαβε πως δεν ήμουν πλάι του, ξεφύσηξε ενοχλημένος και ήρθε προς το μέρος μου. Ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους μου και με ταρακούνησε απαλά.

«Αστειεύομουν. Κανένας δεν πρόκειται να φάει τον Μίκαελ».

«Το ξέρω», είπα κοιτάζοντας τα παπούτσια μου. «Γελάσαμε πάλι».

«Έλα τώρα, Αλίνα. Θα είμαστε μια χαρά».

«Αυτό δεν μπορείς να το ξέρεις».

«Κοίταξέ με». Πίεσα τον εαυτό μου να σηκώσει τα μάτια και να κοιτάξει τα δικά του. «Το ξέρω πως φοβάσαι. Κι εγώ το ίδιο. Όμως θα το κάνουμε και θα είμαστε μια χαρά. Πάντα είμαστε. Εντάξει;» Χαμογέλασε και η καρδιά μου έκανε έναν πολύ ηχηρό γδούπο μες στο στήθος μου.

Έτριψα τον αντίχειρά μου στην ουλή που διέτρεχε την παλάμη του δεξιού μου χεριού και πήρα μια τρεμουλιαστή ανάσα. «Εντάξει», είπα απρόθυμα, και πραγματικά ένιωσα τον εαυτό μου να του ανταποδίδει το χαμόγελο.

«Η διάθεση της κυρίας αποκαταστάθηκε!» φώναξε ο Μαλ. «Ο ήλιος μπορεί να λάμψει ξανά!»

«Ω, θα το βουλώσεις;»

Γύρισα να του δώσω μια μπουνιά, προτού όμως προλάβω, εκείνος με είχε αρπάξει και με είχε σηκώσει ψηλά. Ξάφνου, κροταλίσματα οπλών και κραυγές έσκισαν τον αέρα. Ο Μαλ με τράβηξε απότομα στην άκρη του δρόμου ακριβώς τη στιγμή που πέρασε μουγκρίζοντας μια τεράστια μαύρη άμαξα σκορπίζοντας τον κόσμο μπροστά της, καθώς όλοι έτρεχαν να αποφύγουν τις βαριές οπλές των τεσσάρων μαύρων αλόγων. Αριστερά και δεξιά από τον οδηγό που κράδαινε το μαστίγιο κάθονταν δύο στρατιώτες με γκριζόμαυρα παλτά.

Ο Ντάρκλινγκ*. Δεν υπήρχε περίπτωση να μπερδέψει κανείς τη μαύρη του άμαξα ή τη στολή της προσωπικής του φρουράς.

Άλλη μια άμαξα, βαμμένη σε γυαλιστερό κόκκινο χρώμα αυτή, πέρασε βογκώντας δίπλα μας με πιο μικρή ταχύτητα.

Κοίταξα τον Μαλ: η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά από τη στενή επαφή. «Σ' ευχαριστώ», ψιθύρισα. Ο Μαλ έδειξε να συνειδητοποιεί ξαφνικά πως είχε τα χέρια του γύρω μου. Τα τράβηξε και έκανε βιαστικά ένα βήμα προς τα πίσω. Τίναξα τη σκόνη από το παλτό μου, ελπίζοντας πως δε θα πρόσεχε το κοκκίνισμα στα μάγουλά μου.

* Το όνομά του θα μπορούσε να σημαίνει «Σκοτεινός» ή «Σκοτεινιασμένος». (Σ.τ.Μ.)

Μια τρίτη άμαξα πέρασε δίπλα μας, βαμμένη μπλε, και ένα κορίτσι έσκυψε από το παράθυρο. Είχε κατσαρά μαύρα μαλλιά και φορούσε ένα καπέλο από γκριζα αλεπού. Περιέφερε το βλέμμα της στο πλήθος που την κοιτούσε και, όπως ήταν αναμενόμενο, τα μάτια της αργοπόρησαν πάνω στον Μαλ.

Μόλις τώρα τον χάζευες, κατσάδιασα τον εαυτό μου. Γιατί μια υπέροχη Γκρίσα να μην κάνει το ίδιο;

Τα χείλη της καμπύλωσαν σ' ένα ελαφρύ χαμόγελο καθώς συνάντησε το βλέμμα του Μαλ. Γύρισε και τον κοιτούσε πάνω από τον ώμο της, μέχρι που η άμαξα βγήκε από το οπτικό μας πεδίο. Ο Μαλ την κοιτούσε σαν χαζός, με μάτια γουρλωμένα και στόμα μισάνοιχτο.

«Κλείσε το στόμα σου μη φας καμιά μύγα», είπα ξερά.

Ο Μαλ ανοιγόκλεισε τα μάτια του, δείχνοντας ακόμη σαστισμένος.

«Το είδατε αυτό;» μούγκρισε πίσω μας μια φωνή.

Στράφηκα και είδα τον Μίκαελ να πλησιάζει με μεγάλες δρασκελιές προς το μέρος μας, με μια σχεδόν κωμική έκφραση δέους. Ο Μίκαελ ήταν ένας τεράστιος κοκκινομάλλης με φαρδύ πρόσωπο κι ακόμα φαρδύτερο λαιμό. Πίσω του, ο Ντουμπρόφ, ψηλόλιγνος και μελαχρινός, βιαζόταν να τον προλάβει. Ήταν και οι δύο ιχνηλάτες στη μονάδα του Μαλ και δεν απομακρύνονταν ποτέ από το πλευρό του.

«Φυσικά το είδα», απάντησε ο Μαλ, με τη ζαβλακωμένη του έκφραση να μετατρέπεται σε αυτάρεσκο χαμόγελο. Έστρεψα απαυδισμένη τα μάτια μου προς τα πάνω.

«Σε κοιτούσε καλά καλά!» φώναξε ο Μίκαελ, χτυπώντας τον Μαλ στην πλάτη.

Εκείνος ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους, όμως το χαμόγελό του είχε πλατύνει. «Πράγματι», κορδώθηκε.

Ο Ντουμπρόφ αναδεύτηκε νευρικά. «Λένε πως τα κορίτσια των Γκρίσα μπορούν να σου κάνουν μάγια».

Ξεφύσηξα περιφρονητικά.

Ο Μίκαελ με κοίταξε σαν να μην είχε πάρει καν είδηση πως βρισκόμουν εκεί. «Γεια σου, Κλαράκι», είπε και μου έδωσε μια απαλή γροθιά στο μπράτσο. Κατσούφιασα με το παρατσούκλι, αυτός όμως είχε ήδη στραφεί ξανά στον Μαλ. «Το ξέρεις πως θα μείνει στο στρατόπεδο», είπε πονηρά.

«Άκουσα πως η σκηνή των Γκρίσα είναι μεγάλη σαν καθεδρικός ναός», πρόσθεσε ο Ντουμπρόφ.

«Με πολλές όμορφες σκιερές γωνιές», επισήμανε ο Μίκαελ υψώνοντας τα φρύδια.

Ο Μαλ έβηξε πνιχτά. Χωρίς να μου ρίξουν άλλο βλέμμα, οι τρεις τους απομακρύνθηκαν φωνάζοντας και σκουντώντας ο ένας τον άλλον.

«Χάρηκα που σας είδα, παιδιά», μουρμούρισα μέσ' από τα δόντια μου. Έφτιαξα το λουρί του σακιδίου που κρεμόταν διαγώνια από τον ώμο μου και βγήκα ξανά στο δρόμο, σμίγοντας με τους τελευταίους διαβάτες που κατέβαιναν το λόφο προς το Κριμπίρσκ. Δεν υπήρχε λόγος να βιαστώ. Πιθανότατα θα μου έμπηγαν τις φωνές όταν θα έφτανα επιτέλους στη Σκηνή των Εγγράφων, δεν μπορούσα όμως πια να κάνω κάτι γι' αυτό.

Έτριψα το χέρι μου στο σημείο όπου με είχε χτυπήσει ο Μίκαελ. *Κλαράκι*. Το μισούσα αυτό το όνομα. *Δε μ' έλεγες Κλαράκι όταν είχες μεθύσει με κβας και προσπαθούσες να με παспаτέψεις στη γιορτή της ανοιξιάτικης πυράς, ελεεινέ χαζούλιακα, σκέφτηκα με κακία.*

Το Κριμπίρσκ δεν είχε και πολλά να δει κανείς. Σύμφωνα με τον Ανώτερο Χαρτογράφο, την εποχή πριν από το Διάσελο των Σκιών ήταν μια νυσταλέα κωμόπολη, κάτι

παραπάνω από μια σκονισμένη κεντρική πλατεία και ένα χάνι για τους αποκαμωμένους ταξιδιώτες του Βάι. Τώρα όμως είχε μετατραπεί σε μια σαραβαλιασμένη πόλη-λιμάνι, αναπτυσσόμενη γύρω από έναν μόνιμο στρατιωτικό καταυλισμό και τις στεγνές της προβλήτες, όπου καίκια της άμμου περίμεναν για να περάσουν τους επιβάτες μέσα από τη σκοτεινιά στη Δυτική Ράβκα. Προσπέρασα ταβέρνες, καπηλειά και οικήματα που ήμουν σχεδόν σίγουρη πως ήταν πορνεία, προορισμένα να παρέχουν τις υπηρεσίες τους στους στρατιώτες του Βασιλικού Στρατού. Υπήρχαν καταστήματα που πουλούσαν τουφέκια και βαλλίστρες, λάμπες και πυρσούς, όλο τον απαραίτητο εξοπλισμό για το μακρύ ταξίδι μέσα από το Διάσελο. Η μικρή εκκλησία με τους ασβεστωμένους τοίχους και τους κρομμυοειδείς τρούλους ήταν σε απρόσμενα καλή κατάσταση. *Ή ίσως όχι και τόσο απρόσμενα*, συλλογίστηκα. Οποιοσδήποτε σχεδίαζε ένα ταξίδι μέσα από το Διάσελο των Σκιών καλά θα έκανε να σταματήσει και να προσευχηθεί.

Βρήκα το δρόμο για το μέρος όπου είχαν κατασκηνώσει οι τοπογράφοι, άφησα το σακίδιό μου σ' ένα ράντζο και κατευθύνθηκα βιαστικά προς τη Σκηνή των Εγγράφων. Με ανακούφιση διαπίστωσα πως ο Ανώτερος Χαρτογράφος δεν ήταν εκεί γύρω και μπόρεσα να γλιστρήσω μέσα απαρατήρητη.

Μπαίνοντας στη λευκή σκηνή από καραβόπανο, ένιωσα να χαλαρώνω πρώτη φορά από τη στιγμή που είχα αντικρίσει το Διάσελο. Η Σκηνή των Εγγράφων ήταν ουσιαστικά ίδια σε κάθε στρατόπεδο που είχα δει, γεμάτη με λαμπερό φως και σειρές από τραπέζια εκστρατείας, όπου κάθονταν καλλιτέχνες και τοπογράφοι για να κάνουν τη δουλειά τους. Μετά τη φασαρία και το στριμωξίδι του ταξιδιού, υπήρχε κάτι ανακουφιστικό στο τριξίμο του χαρ-

τιού, τη μυρωδιά της μελάνης και το απαλό γρατζούνισμα από τις πένες και τα πινέλα.

Έβγαλα το μπλοκ ιχνογραφίας μου από την τσέπη του παλτού μου και γλίστρησα σ' έναν πάγκο πλάι στον Αλεξέι, που στράφηκε προς το μέρος μου και ψιθύρισε νευριασμένος: «Πού ήσουν εσύ;»

«Παραλίγο να με λιώσει η άμαξα του Ντάρκλινγκ», απάντησα αρπάζοντας ένα καθαρό κομμάτι χαρτί και φυλλομετρώντας τα σκίτσα μου, στην προσπάθειά μου να βρω ένα κατάλληλο για ν' αντιγράψω. Ο Αλεξέι κι εγώ ήμασταν κατώτεροι βοηθοί χαρτογράφου και, ως μέρος της εκπαίδευσής μας, έπρεπε να υποβάλλουμε δύο τελειωμένα σκίτσα ή προσχέδια στο τέλος κάθε ημέρας.

Ο Αλεξέι κοντανάσανε. «Αλήθεια; Τον είδες στ' αλήθεια;»

«Στ' αλήθεια, όχι – παραήμουν απορροφημένη στην προσπάθειά μου να μη χάσω τη ζωή μου».

«Υπάρχουν και χειρότερα που μπορεί να πάθει κανείς». Έριξε μια ματιά στο σχέδιο της βραχώδους κοιλάδας που ετοιμαζόμουν ν' αρχίσω να αντιγράψω. «Πουφ! Όχι αυτό». Έψαξε στο μπλοκάκι μου, ώσπου βρήκε μια κορυφογραμμή. «Ορίστε».

Μόλις που είχα προλάβει να ακουμπήσω την πένα στο χαρτί, όταν μπήκε ο Ανώτερος Χαρτογράφος στη σκηνή και βάδισε ορμητικά στο διάδρομο, παρατηρώντας τις δουλειές μας καθώς περνούσε.

«Ελπίζω πως αυτό είναι το δεύτερο σκίτσο που ξεκινάς, Αλίνα Σταρκόφ».

«Ναι», είπα ψέματα. «Ναι, έτσι είναι».

Αμέσως μόλις μας προσπέρασε ο Χαρτογράφος, ο Αλεξέι ψιθύρισε: «Πες μου για την άμαξα».

«Πρέπει να τελειώσω τα σκίτσα μου».

«Πάρε», είπε ενοχλημένος, γλιστρώντας ένα από τα σκίτσα του προς το μέρος μου.

«Θα το καταλάβει ότι είναι δική σου δουλειά».

«Δεν είναι τόσο καλό. Θα μπορέσεις να το περάσεις για δικό σου».

«Να ο Αλεξέι που ξέρω και ανέχομαι», μουρμούρισα, αλλά δεν έδωσα πίσω το σκίτσο. Ο Αλεξέι ήταν ένας από τους πιο ταλαντούχους βοηθούς και το ήξερε.

Ο Αλεξέι μου απέσπασε και τη μικρότερη λεπτομέρεια σχετικά με τις τρεις άμαξες των Γκρίσα. Ήμουν ευγνώμων για το σκίτσο του, έτσι προσπάθησα όσο μπορούσα να ικανοποιήσω την περιέργειά του καθώς τελειώνα την κορυφογραμμή και δούλευα μετρώντας με τους αντίχειρές μου μερικές απ' τις ψηλότερες κορυφές.

Την ώρα που τελειώναμε, έπεφτε το σούρουπο. Παραδώσαμε τη δουλειά μας και μπήκαμε στη βρόμικη σκηνή, όπου σταθήκαμε στη σειρά για το λασπωμένο ραγού που σέρβριε ένας ιδρωμένος μάγειρας και βρήκαμε θέσεις μαζί με κάποιους άλλους τοπογράφους.

Τελείωσα το γεύμα μου σιωπηλή, ακούγοντας τον Αλεξέι και τους άλλους να ανταλλάσσουν τα κουτσομπολιά της κατασκήνωσης και να μιλούν νευρικά για το πέρασμα της επομένης. Ο Αλεξέι επέμεινε να ξαναπώ την ιστορία με τις άμαξες των Γκρίσα, η οποία αντιμετώπιστηκε με το συνηθισμένο μείγμα έξαψης και φόβου που συνόδευε κάθε αναφορά στον Ντάρκλινγκ.

«Δεν είναι φυσιολογικός», είπε η Ίβα, μια άλλη βοηθός. Είχε όμορφα πράσινα μάτια, που δεν κατάφεραν όμως να απουσιάσουν την προσοχή από τη γουρουνίσια μύτη της. «Κανείς τους δεν είναι».

Ο Αλεξέι ξεφύσηξε. «Σε παρακαλώ, Ίβα, άσε μας με τις προκαταλήψεις σου».

«Ντάρκλινγκ ήταν κι αυτός που έφτιαξε το Διάσελο των Σκιών».

«Πάνε εκατοντάδες χρόνια από τότε!» φώναξε ο Αλεξέι. «Κι εκείνος ο Ντάρκλινγκ ήταν τρελός για δέσιμο».

«Κι αυτός εδώ δεν είναι καλύτερος».

«Χωριάτισσα», της πέταξε ο Αλεξέι και την απόδιωξε μ' ένα νεύμα. Η Ίβα του έριξε θιγμένη ένα τελευταίο βλέμμα και του γύρισε επιδεικτικά την πλάτη, για να μιλήσει με τους άλλους φίλους της.

Εγώ έμεινα σιωπηλή. Παρά τις προκαταλήψεις της Ίβα, εγώ ήμουν πιο χωριάτισσα από κείνη. Μόνο χάρη στη φιλανθρωπία του Δούκα είχα μάθει γραφή κι ανάγνωση – από μιαν αδιατύπωτη συμφωνία, όμως, ο Μαλ κι εγώ αποφεύγαμε να αναφέρουμε το Κέρασιν.

Σαν να έγινε επίτηδες, ένα άγριο ξέσπασμα γέλιου με έβγαλε από τις σκέψεις μου. Κοίταξα πάνω από τον ώμο μου. Ο Μαλ είχε τραβήξει την προσοχή ενός φασαριόζικου τραπεζιού με ιχνηλάτες.

Ο Αλεξέι ακολούθησε το βλέμμα μου. «Πώς και γίναντε φίλοι εσείς οι δύο;»

«Μεγαλώσαμε μαζί».

«Δε δείχνετε να έχετε και πολλά κοινά».

Ανασήκωσα τους ώμους. «Φαντάζομαι πως είναι εύκολο να έχεις πολλά κοινά όταν είσαι παιδί».

Όπως τη μοναξιά και τις αναμνήσεις των γονιών, που υποτίθεται πως θα έπρεπε να ξεχάσουμε, και την ευχαρίστηση να το σκάμε από τις αγγαρείες για να παίξουμε κυνηγητό στο λιβάδι μας.

Ο Αλεξέι έδειχνε τόσο συλλογισμένος, που δεν κρατήθηκα κι έβαλα τα γέλια. «Δεν ήταν πάντα ο Εκπληκτικός Μαλ, δεξιοτέχνης ιχνηλάτης και πλανευτής των κοριτσιών των Γκρίσα».

Το σαγόνι του Αλεξέι έπεσε. «Αποπλάνησε κάποιο κο-
ρίτσι των Γκρίσα;»

«Όχι, αλλά είμαι βέβαιη πως θα το κάνει», μουρ-
μούρισα.

«Λοιπόν, πώς ήταν;»

«Ήταν κοντόχοντρος και φοβόταν το μπάνιο», είπα με
κάποια ικανοποίηση.

Ο Αλεξέι έριξε μια ματιά στον Μαλ. «Τα πράγματα
αλλάζουν, μάλλον».

Έτριφα με τον αντίχειρά μου την ουλή στην παλάμη
μου. «Μάλλον».

Καθαρίσαμε τα πιάτα μας και βγήκαμε από τη βρομική
σκηνή έξω στη δροσερή νύχτα. Επιστρέφοντας στο στρα-
τώνα, κάναμε μια παράκαμψη ώστε να περάσουμε δίπλα
από την κατασκήνωση των Γκρίσα. Το μεγάλο αντίσκη-
νο των Γκρίσα είχε πραγματικά το μέγεθος καθεδρικού
ναού, σκεπασμένο με μαύρο μετάξι και μπλε, κόκκινα
και μοβ σημαϊάκια που ανέμιζαν στον αέρα. Κρουμιμένες
κάπου πίσω τους βρισκόνταν οι σκηνές του Ντάρκλινγκ,
φρουρούμενες από τους Καρδιοφροντιστές Κορποράλκι
και την προσωπική φρουρά του Ντάρκλινγκ.

Όταν ο Αλεξέι βαρέθηκε να παρατηρεί, πήραμε το
δρόμο προς τη γειτονιά μας. Ο Αλεξέι βουβάρηκε κι άρ-
χιζε να κροταλίζει τις κλειδώσεις του – ήξερα πως και οι
δύο σκεφτόμασταν το αυριανό πέρασμα. Κρίνοντας από
την καταθλιπτική διάθεση στο στρατώνα, δεν ήμασταν οι
μόνοι. Κάποιοι ήταν ήδη στα ράντζα τους, κοιμισμένοι –ή
προσπαθώντας να κοιμηθούν–, ενώ άλλοι ήταν μαζεμένοι
στο φως της λάμπας και κουβέντιαζαν ψιθυριστά. Μερι-
κοί κάθονταν κρατώντας γερά τις εικόνες τους, προσευ-
χόμενοι στους Αγίους τους.

Ξεδίπλωσα το στρώμα μου πάνω σ' ένα στενό ράντζο,

έβγαλα τις μπότες μου και κρέμασα το παλτό μου. Μετά κουλουριάστηκα μέσα στα φοδραρισμένα με γούνα σκεπάσματα και κοιτούσα την οροφή, περιμένοντας τον ύπνο. Έμεινα έτσι ώρα πολλή, ώσπου έσβησαν όλες οι λάμπες και οι ήχοι των συζητήσεων έδωσαν τη θέση τους σε απαλά ροχαλητά και στο θρόισμα των κορμιών.

Αύριο, αν όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο, θα περνούσαμε με ασφάλεια στη Δυτική Ράβκα και θα αντίκριζα πρώτη μου φορά την Αληθινή Θάλασσα. Εκεί, ο Μαλ και οι άλλοι ιχνηλάτες θα κυνηγούσαν κόκκινους λύκους, αλεπούδες της θάλασσας και άλλα λαχταριστά πλάσματα που μπορούσε να βρει κανείς μόνο στα δυτικά. Εγώ θα έμενα μαζί με τους χαρτογράφους στο Ος Κέρβο για να ολοκληρώσω την εκπαίδευσή μου και να βοηθήσω στην αποτύπωση οποιασδήποτε πληροφορίας καταφέραμε να συλλέξουμε για το Διάσελο. Και μετά, φυσικά, θα έπρεπε να διασχίσω ξανά το Διάσελο προκειμένου να επιστρέψω στο σπίτι. Ήταν όμως δύσκολο να σκεφτώ τόσο μακριά στο μέλλον.

Ήμουν εντελώς ξύπνια ακόμη, όταν το άκουσα. *Ταπ ταπ*. Παύση. *Ταπ*. Μετά πάλι: *Ταπ ταπ*. Παύση. *Ταπ*.

«Τι τρέχει;» μουρμούρισε νυσταγμένα ο Αλεξέι από το ράντζο του, που γειτόνευε με το δικό μου.

«Τίποτε», ψιθύρισα γλιστρώντας έξω από το στρώμα μου και χώνοντας τα πόδια στις μπότες μου.

Άρπαξα το παλτό μου και σύρθηκα έξω από το στρατώνα όσο πιο ήσυχα μπορούσα. Καθώς άνοιγα την πόρτα, άκουσα ένα γέλακι και μια γυναικεία φωνή να φωνάζει από κάπου στο σκοτεινό δωμάτιο: «Αν είναι εκείνος ο ιχνηλάτης, πες του να έρθει μέσα και να με ζεστάνει».

«Αν θέλει να κολλήσει τσίφιλ, είμαι βέβαιη πως θα είσαι η πρώτη του στάση», είπα γλυκά και γλίστρησα έξω στη νύχτα.

Ο παγωμένος αέρας μού έτσουξε τα μάγουλα και έχωσα το πιγούνι μες στο γιακά. *Μακάρι να είχα το χρόνο να αρπάξω το κασκόλ και τα γάντια μου*, σκέφτηκα. Ο Μαλ καθόταν στα ετοιμόρροπα σκαλιά, με την πλάτη γυρισμένη προς το μέρος μου. Πίσω του, μπορούσα να δω τον Μίκαελ και τον Ντουμπρόφ να περνούν μια μπουκάλια ο ένας στον άλλο κάτω από τα αναμμένα φώτα του μονοπατιού.

Κατσούφιασα. «Σας παρακαλώ, πείτε μου πως δε με ξυπνήσατε μόνο και μόνο για να με πληροφορήσετε πως θα πάτε στη σκηνή των Γκρίσα. Τι θέλετε, συμβουλές;»

«Δεν κοιμούνται. Ξαγρυπνούσες από την ανησυχία».

«Λάθος. Σχεδιάζω πώς θα χωθώ στο αντίσκηνο των Γκρίσα για να βουτηξώ έναν χαριτωμένο για τον εαυτό μου».

Ο Μαλ γέλασε. Κοντοστάθηκα δίπλα στην πόρτα. Αυτό ήταν ό,τι πιο δύσκολο είχα ν' αντιμετωπίσω όταν βρισκόμουν κοντά του – πέρα απ' τα αδέξια ακροβατικά που έκανε η καρδιά μου. Μισούσα το ότι έπρεπε να κρύβω πόσο πολύ με πλήγωναν οι βλακείες του, μισούσα όμως περισσότερο τη σκέψη να το ανακαλύψει. Σκέφτηκα να γυρίσω απλά την πλάτη μου και να μπω ξανά μέσα. Απεναντίας, κατάπια τη ζήλια μου και κάθισα δίπλα του.

«Ελπίζω να μου έφερρες κάτι ωραίο», είπα. «Τα Μυστικά Αποπλάνησης της Αλίνα δεν πωλούνται φτηνά».

Χαμογέλασε λοξά. «Μπορείς να το βάλεις στο λογαριασμό μου;»

«Μάλλον. Όμως μόνο επειδή ξέρω ότι είσαι αξιόπιστο άτομο».

Μες στο σκοτάδι, διέκρινα μετά βίας τον Ντουμπρόφ να πίνει μια γουλιά από το μπουκάλι και μετά να γέρνει προς τα εμπρός. Ο Μίκαελ άπλωσε το χέρι του για να τον συγκρατήσει και ο νυχτερινός αέρας έφερε τον ήχο των γέλιων τους μέχρι εμάς.

Ο Μαλ κούνησε το κεφάλι αναστενάζοντας. «Προσπαθεί συνεχώς να παραβγεί τον Μίκαελ στο πιωτό. Πιθανότατα θα καταλήξει να ξεράσει στις μπότες μου».

«Καλά να πάθεις», απάντησα. «Λοιπόν, τι κάνεις εδώ πέρα;» Όταν είχαμε πρωτοξεκινήσει τη στρατιωτική μας θητεία, ένα χρόνο νωρίτερα, ο Μαλ με επισκεπτόταν σχεδόν κάθε βράδυ. Είχε όμως μήνες να έρθει.

Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Φαίνονται δυστυχισμένη στο δείπνο».

Με ξάφνιασε που το είχε προσέξει. «Απλώς σκεφτόμουν το πέρασμα», είπα προσεκτικά. Δεν ήταν ακριβώς ψέμα. Ήμουν πράγματι τρομοκρατημένη που θα έμπαινα στο Διάσελο και σίγουρα ο Μαλ δε χρειαζόταν να γνωρίζει πως συζητούσαμε γι' αυτόν με τον Αλεξέι. «Με συγγινεί όμως το ενδιαφέρον σου».

«Έι», είπε μ' ένα πλατύ χαμόγελο, «ανησυχώ».

«Αν είσαι τυχερός, αύριο θα με φάει για πρωινό ένα βόλκρα και δε θα χρειάζεται να χολοσκάς για μένα πια».

«Το ξέρεις πως θα χαθώ χωρίς εσένα».

«Εσύ δεν έχεις χαθεί ποτέ στη ζωή σου», σάρκασα. Μπορεί εγώ να έφτιαχνα χάρτες, εκείνος όμως θα κατάφερε να βρει το Βορρά ακόμα και με τα μάτια κλειστά, ακόμα και με τα πόδια πάνω και το κεφάλι κάτω.

Με σκούντηξε με τον ώμο του στον ώμο. «Έλα, ξέρεις τι εννοώ».

«Φυσικά», είπα. Όμως δεν ήξερα. Όχι στ' αλήθεια.

Καθίσαμε σιωπηλοί, κοιτάζοντας τις ανάσες μας που σχημάτιζαν συννεφάκια στον παγωμένο αέρα.

Ο Μαλ, μελετώντας κατόπιν τις μύτες απ' τις μπότες του, είπε: «Μάλλον είμαι κι εγώ ανήσυχος».

Τον σκούντησα με τον αγκώνα μου και είπα, με μια σιγουριά που δεν ένιωθα: «Αφού μπορέσαμε να τα βγάλου-

με πέρα με την Άνα Κούια, τότε μπορούμε να αντιμετωπίσουμε μερικά βόλκρα».

«Αν θυμάμαι καλά, την τελευταία φορά που πέσαμε πάνω στην Άνα Κούια έφαγες σκαμπίλια και καταλήξαμε κι οι δύο να ξεκοπρίζουμε τους στάβλους».

Έκανα ένα μορφασμό. «Προσπαθώ να σε καθησυχάσω. Θα μπορούσες τουλάχιστον να υποκριθείς πως τα καταφέρνω».

«Ξέρεις ποιο είναι το αστείο;» με ρώτησε. «Μου λείπει στ' αλήθεια μερικές φορές».

Προσπάθησα να κρύψω την έκπληξή μου όσο καλύτερα μπορούσα. Είχαμε περάσει πάνω από δέκα χρόνια της ζωής μας στο Κέραμιν και συνήθως ο Μαλ μου έδινε την εντύπωση πως ήθελε να ξεχάσει τα πάντα για κείνο το μέρος, ίσως ακόμα κι εμένα. Εκεί αυτός ήταν ένα χαμένο προσφυγάκι απ' τα πολλά, άλλο ένα ορφανό προορισμένο να νιώθει ευγνωμοσύνη για κάθε μπουκιά φαγητού, για κάθε χρησιμοποιημένο ζευγάρι μπότες. Στο στρατό είχε βρει μιαν αληθινή θέση για τον εαυτό του· εκεί κανείς δε χρειαζόταν να γνωρίζει πως ο Μαλ ήταν κάποτε ένα ανεπιθύμητο αγοράκι.

«Κι εγώ το ίδιο», παραδέχτηκα. «Θα μπορούσαμε να της γράψουμε».

«Ίσως», είπε. Ξαφνικά, μου έπιασε το χέρι. Προσπάθησα να αγνοήσω το μικρό ρίγος που με διαπέρασε. «Αυτή την ώρα αύριο, θα καθόμαστε στο λιμάνι του Ος Κέρβο απενίζοντας τον ωκεανό και πίνοντας *κβας*».

Έριξα μια ματιά στον Ντουμπρόφ, που ταλαντευόταν μπρος και πίσω, και χαμογέλασα. «Είναι και ο Ντουμπρόφ μέσα;»

«Μόνο εσύ κι εγώ», είπε ο Μαλ.

«Αλήθεια;»

«Είμαστε πάντα μόνο εσύ κι εγώ, Αλίνα».

Προς στιγμήν, φάνηκε σάμπως να συνέβαινε στ' αλήθεια. Ο κόσμος ήταν αυτό το σκαλοπάτι, αυτός ο κύκλος γύρω απ' το φως της λάμπας, κι οι δυο μας αιωρούμασταν στο σκοτάδι.

«Άντε!» μούγκρισε ο Μίκαελ απ' το μονοπάτι.

Ο Μαλ τινάχτηκε σαν κάποιος που ξυπνά από όνειρο. Έσφιξε άλλη μια φορά το χέρι μου, προτού το αφήσει να πέσει. «Πρέπει να πηγαίνω», είπε και στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ξανά το συνηθισμένο του αυθάδικο χαμόγελο. «Προσπάθησε να κοιμηθείς λιγάκι». Πήδησε μαλακά απ' τα σκαλοπάτια και έτρεξε για να ανταμώσει τους φίλους του. «Ευχήσου μου καλή τύχη!» μου φώναξε πάνω απ' τον ώμο του.

«Καλή τύχη», είπα αυτόματα και μετά ήθελα να κλοτηήσω τον εαυτό μου. *Καλή τύχη; Να περάσεις υπέροχα, Μαλ. Ελπίζω να βρεις μια όμορφη Γκρίσα, να ερωτευτείτε τρελά και να κάνετε πολλά παιδιά, πανέμορφα και σ' εξοργιστικό βαθμό ταλαντούχα.*

Κάθισα παγωμένη στα σκαλιά: τους έβλεπα να εξαφανίζονται στο μονοπάτι νιώθοντας ακόμη τη ξεστή πίεση του χεριού του στο δικό μου. *Α, καλά, σκέφτηκα καθώς σηκώνομουν όρθια. Μπορεί και να πέσει σε κάνα χαντάκι πηγαίνοντας προς τα κει.*

Μπήκα προσεκτικά στο στρατόνα, έκλεισα καλά την πόρτα πίσω μου και χώθηκα με ευγνωμοσύνη στα σκεπάσματά μου.

Άραγε, θα ξεγλιστρούσε εκείνη η μαυρομάλλα Γκρίσα από το αντίσκηνο για να συναντήσει τον Μαλ; Απόδιωξα αυτή τη σκέψη. Δε με αφορούσε και, πραγματικά, δεν ήθελα να ξέρω. Ο Μαλ ποτέ δε με κοιτούσε όπως είχε κοιτάξει εκείνο το κορίτσι, ούτε καν όπως κοιτούσε τη Ρούμπι,

ούτε και θα το έκανε ποτέ. Ωστόσο, το ότι ήμασταν ακόμη φίλοι ήταν πιο σημαντικό απ' όλα αυτά.

Για πόσο; είπε μια επίμονη φωνή μες στο κεφάλι μου. Ο Αλεξέι είχε δίκιο: τα πράγματα αλλάζουν. Ο Μαλ είχε αλλάξει προς το καλύτερο. Είχε γίνει πιο όμορφος, πιο γενναίος, πιο λεβέντης. Κι εγώ είχα γίνει... πιο ψηλή. Αναστέναξα και γύρισα στο πλευρό μου. Ήθελα να πιστεύω πως ο Μαλ κι εγώ θα ήμασταν για πάντα φίλοι, όμως βαδίζαμε σε διαφορετικούς δρόμους – αυτό ήταν ένα γεγονός που έπρεπε ν' αντιμετωπίσω. Ξαπλωμένη στο σκοτάδι, περιμένοντας να με πάρει ο ύπνος, αναρωτήθηκα αν οι δρόμοι μας θα συνέχιζαν να μας απομακρύνουν όλο και περισσότερο, αν θα ερχόταν κάποτε μια μέρα όπου θα ήμασταν και πάλι ξένοι ο ένας για τον άλλο.

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΚΥΛΗΣΕ ΣΕ ΘΟΛΟ τοπίο: πρωινό φαγητό, μια γρήγορη βόλτα στη Σκηνή των Εγγράφων για να πάρω επιπλέον μελάνια και χαρτί, κι έπειτα το χάος της στεγνής προβλήτας. Στεκόμουν μαζί με τους υπόλοιπους τοπογράφους και περιμέναμε τη σειρά μας να επιβιβαστούμε σ' ένα απ' τα καΐκια του μικρού στόλου. Πίσω μας, το Κριμπίρσκ ξυπνούσε και καταγινόταν με τις δουλειές του. Μπροστά απλωνόταν η παράξενη, αναδευόμενη σκοτεινιά του Διάσελου.

Τα ζώα έκαναν τόση φασαρία και τρόμαζαν τόσο εύκολα, ώστε δε γινόταν να ταξιδέψουν στη Μη Θάλασσα, έτσι το πέρασμα γινόταν με καΐκια της άμμου, ρηγά έλληθρα αρματωμένα με τεράστια πανιά που τους επέτρεπαν να γλιστρούν σχεδόν αθόρυβα επάνω στη νεκρή γκριζα άμμο. Τα καΐκια ήταν φορτωμένα με σιτηρά, ξυλεία και ακατέργαστο βαμβάκι, στο ταξίδι της επιστροφής όμως θα ήταν γεμάτα με ζάχαρη, τουφέκια και κατεργασμένα

αγαθά κάθε είδους, που έφταναν μέσω των θαλάσσιων λιμανιών της Δυτικής Ράβκα. Εξετάζοντας με το βλέμμα το κατάστρωμα του καϊκιού, που ο εξοπλισμός του δεν περιλάμβανε και πολλά πέρα από ένα πανί και μια ξεχωριστά κουπαστή, το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν πως δεν πρόσφερε μέρος για κρυψώνα.

Στο κατάρτι κάθε καϊκιού, που φυλασσόταν από βαριά οπλισμένους στρατιώτες, στέκονταν δύο Γκρίσα Αιθεριάλκι, του Τάγματος των Κλητευτών, με σκούρα μπλε κεφτά. Το ασημένιο κέντημα σταμανικέτια και τα στριφώματα των χιτώνων τους υποδείκνυαν πως ήταν Λαίλαπες, Γκρίσα που μπορούσαν να δυναμώσουν ή να χαμηλώσουν την πίεση του αέρα και να γεμίσουν τα πανιά των καϊκιών με άνεμο ικανό να μας μεταφέρει για πολλά μίλια, στην απέναντι πλευρά του Διάσελου.

Στρατιώτες οπλισμένοι με τουφέκια, υπό την επίβλεψη ενός βλοσυρού αξιωματικού, ήταν παραταγμένοι στην κουπαστή. Ανάμεσά τους στέκονταν κι άλλοι Αιθεριάλκι, τους μπλε χιτώνες τους όμως χρωμάτιζαν κόκκινα μανικέτια που υποδείκνυαν πως μπορούσαν να δημιουργήσουν φωτιά.

Μόλις έκανε σήμα ο καπετάνιος του καϊκιού, ο Ανώτερος Χαρτογράφος κάλεσε εμένα, τον Αλεξέι και τους υπόλοιπους βοηθούς στο σκάφος να προστεθούμε στους υπόλοιπους επιβάτες. Μετά πήρε τη θέση του πίσω από τους Λαίλαπες στα κατάρτια, όπου θα τους βοηθούσε να βρουν το δρόμο τους μέσα στο σκοτάδι. Στο χέρι κρατούσε μια πυξίδα, η οποία δε θα φαινόταν και τόσο χρήσιμη όταν θα μπαίναμε στο Διάσελο. Καθώς στριμωχόμασταν στο κατάστρωμα, το μάτι μου πήρε τον Μαλ να στέκεται μαζί με τους ιχνηλάτες στην άλλη πλευρά του καϊκιού. Ήταν κι αυτοί οπλισμένοι με τουφέκια. Μια σειρά από τοξοβόλους στεκόταν πίσω τους· οι φαρέτρες στην πλάτη τους έβρι-

θαν από τόξα με μύτες από ασάλι των Γκρίσα. Ψηλάφισα τη λαβή του στρατιωτικού μαχαιριού που είχα χωμένο στη ζώνη μου. Δε μου παρείχε και πολλή αυτοπεποίθηση.

Μια κραυγή ακούστηκε από τον επιστάτη στις προβλήτες και ομάδες από γεροδεμένους άντρες άρχισαν να σπρώχνουν τα καΐκια επάνω στην άχρωμη άμμο, που οριοθετούσε τα απώτερα άκρα του Διάσελου. Κατόπιν, πισωπάτησαν βιαστικά, λες κι εκείνη η χλωμή, νεκρή άμμος θα τους έκαιγε τα πόδια.

Κατόπιν ήταν η δική μας η σειρά και μ' ένα απότομο τίναγμα το καΐκι μας κλυδωνίστηκε προς τα μπρος, τρίζοντας επάνω στη γη καθώς το έσπρωχναν οι εργάτες του λιμανιού. Αρπάχτηκα απ' την κουπαστή για να μην πέσω, η καρδιά μου χτυπούσε άγρια. Οι Λαίλαπες σήκωσαν τα χέρια τους. Τα πανιά φούσκωσαν μ' έναν δυνατό κρότο και το καΐκι μας όρμησε προς τα μπρος, μέσα στο Διάσελο.

Στην αρχή, ήταν σαν να ανεμοδέρονουμε μέσα σ' ένα πυκνό σύννεφο καπνού, όμως δεν υπήρχε ζέστη, ούτε μυρωδιά φωτιάς. Οι ήχοι ήταν, θαρρείς, πιο πνιχτοί και ο κόσμος ακινητοποιήθηκε. Έβλεπα τα καΐκια της άμμου μπροστά μας να γλιστρούν μες στο σκοτάδι, την εικόνα τους να ξεθωριάζει, το ένα μετά το άλλο. Συνειδητοποίησα πως δεν μπορούσα πια να δω την πλώρη του καϊκιού μας και μετά πως δεν μπορούσα να δω ούτε το ίδιο μου το χέρι επάνω στην κουπαστή. Κοίταξα πίσω, πάνω από τον ώμο μου. Ο ζωντανός κόσμος είχε εξαφανιστεί. Το σκοτάδι έπεσε γύρω μας, μαύρο, αβαρές και απόλυτο. Ήμασταν μέσα στο Διάσελο.

Ήταν σαν να στεκόμασταν στην άκρη των πάντων. Έσφιξα γερά την κουπαστή νιώθοντας το ξύλο να χώνεται στο χέρι μου, ευγνώμων για τη στερεότητά του. Συγκεντρώθηκα σε αυτό και ένιωσα τα δάχτυλα των ποδιών

μου, μέσα στις μπότες μου, να γραπώνονται στο κατάστρωμα. Στ' αριστερά μου, άκουγα τον Αλεξέι να ανασαίνει.

Προσπάθησα να σκεφτώ τους στρατιώτες με τα τουφέκια τους και τους γαλαζοχίτωνες πυρομανείς Γκριόσα. Ελπίζαμε να διασχίσουμε το Διάσελο σιωπηλά και χωρίς να μας πάρουν είδηση· κανένας πυροβολισμός δε θα ακουγόταν, καμία φωτιά δε θα επιστρατευόταν. Παρ' όλα αυτά, η παρουσία τους με ανακούφιζε.

Δεν ξέρω πόση ώρα ταξιδεύαμε έτσι – τα καϊκία να αρμενίζουν προς τα μπρος, ο μοναδικός ήχος το απαλό γρατζούνισμα της άμμου στα σκαριά τους. Φαινόταν σαν να είχαν περάσει μόνο μερικά λεπτά, μπορεί όμως να είχαν περάσει ώρες. *Θα είμαστε μια χαρά*, είπα στον εαυτό μου. *Θα είμαστε μια χαρά*. Τότε ένιωσα το χέρι του Αλεξέι να αναζητά ψαχουλετά το δικό μου. Μου έσφιξε τον καρπό.

«Άκου!» ψιθύρισε και η φωνή του ήταν τραχιά από τον τρόμο. Τις επόμενες στιγμές, το μόνο που άκουγα ήταν η φρενιασμένη του ανάσα και το σταθερό σύρσιμο του καϊκιού. Έπειτα, κάπου μέσ' από το σκοτάδι, ένας άλλος ήχος, αχνός αλλά αδυσώπητος: ένα ρυθμικό φτερούγισμα.

Άρπαξα το μπράτσο του Αλεξέι με το ένα μου χέρι και έσφιξα τη λαβή του μαχαιριού μου με το άλλο· η καρδιά μου βροντοχτυπούσε, τα μάτια μου ζορίζονταν να διακρίνουν κάτι, οτιδήποτε, μέσα στο σκοτάδι. Άκουσα τον ήχο από τις σκανδάλες που σηκώνονταν, τις άκρες των τόξων που κούμπωναν στην εγκοπή. Κάποιος ψιθύρισε: «Να είστε έτοιμοι». Περιμέναμε, ακούγοντας τον ήχο των φτερών να δυναμώνει καθώς τα πλάσματα πλησίαζαν πιο κοντά, σαν τα τύμπανα ενός στρατού που προελαύνει. Μου φάνηκε πως ένιωθα τον αέρα να αναδεύεται στο μάγουλό μου, καθώς εκείνα διέγραφαν κύκλους όλο και πιο κοντά, και πιο κοντά.

«Πυρ!» Η διαταγή ήχησε, ακολουθούμενη από το κροτάλισμα της τσακμακόπετρας και ένα εκρηκτικό φσος, καθώς κυματιστές ριπές από τις φλόγες των Γκρίσα εκτοξεύτηκαν από κάθε καΐκι.

Μισόκλεισα τα μάτια μου στο ξαφνικό λαμπρό φως, περιμένοντας ώσπου να προσαρμοστεί η όρασή μου. Μέσα στο φως της φωτιάς, τα είδα. Τα βόλκρα υποτίθεται πως κινούνται σε μικρά σμήνη, αυτά όμως ήταν... όχι δεκάδες, αλλά εκατοντάδες, που αιωρούνταν και χιμούσαν στον αέρα γύρω από το καΐκι. Ήταν πιο τρομαχτικά από οτιδήποτε είχα δει ποτέ σε οποιοδήποτε βιβλίο, πιο τρομαχτικά από οποιοδήποτε τέρας θα μπορούσα να έχω φανταστεί. Έπεσαν τουφεκιές. Οι τοξότες έριξαν τα βέλη τους και τα σκληρίσματα των βόλκρα έσκισαν τον αέρα, τσιριχτά και φρικιαστικά.

Όρμησαν. Άκουσα μια διαπεραστική κραυγή και είδα με τρόμο ένα στρατιώτη να υψώνεται στον αέρα κλοτσώντας και παλεύοντας. Ο Αλεξέι κι εγώ πιαστήκαμε αγκαλιά και καθίσαμε ανακούρκουδα πίσω από την κουपाστή, κρατώντας σφιχτά τα σαθρά μας μαχαίρια και μουρμουρίζοντας τις προσευχές μας, ενώ ο κόσμος χανόταν μέσα σ' έναν εφιάλη. Παντού γύρω μας, άνθρωποι κραυγάζαν, άλλοι ούρλιαζαν, στρατιώτες ήταν παγιδευμένοι στη μάχη με τις ογκώδεις, σπαρταριστές μορφές των φτερωτών τεράτων, ενώ το αφύσικο σκοτάδι του Διάσελου είχε σκιστεί από τις χιλιάδες εκρήξεις της χρυσής φλόγας των Γκρίσα.

Ξάφνου, ένα ουρλιαχτό έσκισε τον αέρα πίσω μου. Άφησα μια άναρθρη κραυγή, καθώς το χέρι του Αλεξέι αποσπάστηκε βίαια από το δικό μου. Στη λάμψη μιας φλόγας, τον είδα να έχει αρπάξει την κουπαστή με το ένα του χέρι. Είδα το στόμα του ανοιχτό σε μια κραυγή, τα διάπλατα, έντρομα μάτια του και το τερατώδες πλάσμα που

τον κρατούσε στα γυαλιστερά γκρίζα του χέρια, τις φτερούγες του να χτυπούν τον αέρα καθώς τον ανασήκωνε ψηλά, τα χοντρά του νύχια να χώνονται βαθιά μέσα στην πλάτη του Αλεξέι, τις οπλές του ήδη βρεγμένες από το αίμα του φίλου μου. Τα δάχτυλα του Αλεξέι γλίστρησαν από την κουπαστή. Όρμησα μπροστά και τον άρπαξα απ' το μπράτσο.

«Κρατήσου!» κραύγασα.

Τότε η φλόγα έσβησε και μες στο σκοτάδι ένιωσα τα δάχτυλα του Αλεξέι να τραβιούνται από τα δικά μου.

«Αλεξέι!» ούρλιαξα.

Οι κραυγές του ξεθώριασαν μέσα στους ήχους της μάχης, καθώς το βόλκρα τον μετέφερε στο σκοτάδι. Άλλη μια έκρηξη φλόγας φώτισε τον ουρανό, αυτός όμως είχε χαθεί.

«Αλεξέι!» φώναξα γέροντας πάνω από την κουπαστή. «Αλεξέι!»

Η απάντηση ήρθε με μια ριπή από φτερουγίσματα, καθώς ένα άλλο βόλκρα ορμούσε σ' εμένα. Κινήθηκα προς τα πίσω, έχοντας βγάλει με τρεμάμενα δάχτυλα το μαχαίρι. Το βόλκρα χίμηξε προς τα εμπρός, το φως της φωτιάς έλαμψε στα γαλακτερά, τυφλά του μάτια, το χαώδες στόμα του ήταν γεμάτο με σειρές από κοφτερά, γαμψά μαύρα δόντια. Με την άκρη του ματιού μου είδα τη λάμψη του μπαρουτιού, άκουσα ένα τουφέκι να πυροβολεί και μεμιάς το βόλκρα κλονίστηκε, ουρλιάζοντας από οργή και πόνο.

«Κουνήσου!» Ήταν ο Μαλ, με το τουφέκι στο χέρι, το πρόσωπο αυλακωμένο από αίμα. Με άρπαξε απ' το χέρι και με τράβηξε πίσω του.

Το βόλκρα επιτέθηκε ξανά, σκίζοντας με τα νύχια του την κουπαστή· η μία φτερούγα του κρεμόταν λυγισμένη σε μια παράξενη γωνία. Ο Μαλ προσπαθούσε να γεμίσει ξανά το όπλο του στο φως της φωτιάς, το βόλκρα όμως

ήταν πολύ γρήγορο. Χίμηξε πάνω μας· οι οπλές του πε-
τσόκοβαν, τα νύχια του έσκιζαν το στέρνο του Μαλ. Εκεί-
νος ούρλιαξε απ' τον πόνο.

Άρπαξα το σπασμένο φτερό του βόλκρα και έχωσα το
μαχαίρι μου βαθιά ανάμεσα στους ώμους του. Ένωσα τη
μυώδη σάρκα του γλοιώδη ανάμεσα στα χέρια μου. Σκλή-
ριξε και σφάδαξε για να ελευθερωθεί από τη λαβή μου κι
εγώ έπεσα πίσω, χτυπώντας δυνατά στην κουπαστή. Με-
μιιάς όρμησε πάνω μου φρενιασμένο από την οργή, τα τε-
ράστια σαγόνια του κροτάλιζαν.

Άλλη μια τουφεκιά ακούστηκε. Το βόλκρα τρέκλισε
και έπεσε κάτω – ένας αποκρουστικός σωρός, μαύρο αίμα
κυλούσε από το στόμα του. Στο ημίφως είδα τον Μαλ να
κατεβάζει το τουφέκι. Το σκισμένο του πουκάμισο ήταν
σκουρό από το αίμα. Το τουφέκι γλίστρησε από τα δά-
χτυλά του, καθώς εκείνος τρέκλισε κι έπεσε στα γόνατα·
έπειτα, κατέρρευσε στο κατάστρωμα.

«Μαλ!» Στη στιγμή βρισκόμουν στο πλευρό του, τα χέ-
ρια μου πίεζαν το στέρνο του σε μιαν απελπισμένη προ-
σπάθεια να σταματήσω την αιμορραγία. «Μαλ!» Έκλαι-
γα με λυγμούς, τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά μου.

Ο αέρας ήταν πηχτός από τη μυρωδιά του αίματος και
του μπαρουτιού. Παντού γύρω μας άκουγα τουφέκια να
πυροβολούν, ανθρώπους να κλαίνε... και τον σιχαμερό
ήχο του μασουλήματος. Οι φλόγες των Γκρίσα γίνονταν
πιο αδύναμες, πιο σποραδικές και, το χειρότερο, συνει-
δητοποίησα πως το καΐκι είχε πάψει να κινείται. Αυτό εί-
ναι, σκέφτηκα απελπισμένη. Έσκυψα πάνω από τον Μαλ,
συνεχίζοντας την πίεση στην πληγή.

Η αναπνοή του έβγαινε με κόπο. «Έρχονται», είπε
πνιχτά.

Κοίταξα ψηλά και είδα, μέσα στην εξασθενημένη, ξε-

θωριασμένη λάμψη της φωτιάς των Γκρίσα, δύο βόλκρα να χιμούν προς το μέρος μας.

Έπεσα πάνω στον Μαλ, σκεπάζοντας το κορμί του με το δικό μου. Ήξερα πως ήταν ανώφελο, δεν μπορούσα όμως να προσφέρω τίποτ' άλλο. Μύρισα την μπόχα των βόλκρα, ένιωσα τον αέρα να κινείται από τις φτερούγες τους. Πίεσα το μέτωπό μου στον Μαλ και τον άκουσα να ψιθυρίζει: «Θα σε συναντήσω στο λιβάδι».

Κάτι μέσα μου ενέδωσε με μανία, με απελπισία, στη βεβαιότητα του ίδιου μου του θανάτου. Ένιωσα το αίμα του Μαλ κάτω από τις παλάμες μου, είδα τον πόνο στο αγαπημένο του πρόσωπο. Ένα βόλκρα σκλήρισε θριαμβευτικά καθώς τα νύχια του χώθηκαν στον ώμο μου. Πόνος διαπέρασε το κορμί μου.

Και ο κόσμος άσπρισε.

Έκλεισα τα μάτια καθώς ένας ξαφνικός, διαπεραστικός χείμαρρος φωτός έσκαγε μπροστά μου. Έμοιαζε να γεμίζει το κεφάλι μου, να με τυφλώνει, να με πνίγει. Από κάπου ψηλά άκουσα μια φριχτή στριγκλιά. Ένιωσα τα νύχια του βόλκρα να χαλαρώνουν τη λαβή τους, ένιωσα το γδούπο καθώς έπεφτα προς τα μπρος και το κεφάλι μου ενωνόταν με το κατάσπρωμα· κι έπειτα, δεν ένιωθα τίποτε απολύτως.

Περικυκλωμένο από εχθρούς,
το κάποτε μεγάλο έθνος της Ράβκα
έχει χωριστεί στα δύο
από το Διάσελο των Σκιών,
μια ζώνη αδιαπέραστου σκοταδιού
όπου παραμονεύουν φτερωτά τέρατα
που τρέφονται με ανθρώπινη σάρκα.

Η μοίρα της Ράβκα
είναι πλέον στα χέρια
μιας μοναχικής κοπέλας.

Η Αλίνα Σταρκόφ ποτέ δεν
ήταν ιδιαίτερα καλή σε κάτι. Όταν,
όμως, το τάγμα της δέχεται επίθεση
στο Διάσελο και ο καλύτερος
φίλος της τραυματίζεται βαριά,
αποκαλύπτεται ότι η Αλίνα διαθέτει
μια εξαιρετική δύναμη που σώζει
τη ζωή του – μια δύναμη που ίσως
είναι το κλειδί για να ελευθερώσει
τη χώρα της. Η κοπέλα οδηγείται
στη βασιλική Αυλή για να εκπαιδευτεί
ως μέλος των Γκρίσα, της μαγικής
ελίτ υπό τις εντολές του Ντάρκλινγκ.

Ωστόσο, τίποτε δεν είναι όπως
φαίνεται. Ενώ το σκότος
ελλοχεύει και ένα ολόκληρο
βασιλείο στηρίζεται στην αδάμαστη
δύναμή της, η Αλίνα θα πρέπει
να έρθει αντιμέτωπη
με τα μυστικά των Γκρίσα,
και... της καρδιάς της.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.pslchoglos.gr • e-mail: info@pslchoglos.gr

ISBN 978-960-496-581-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10734